

MICHAUX, Henri. Nějaký Pápěrka. Přel. Václav Jamek. In *Prostor uvnitř*. Praha : Mladá fronta, 2000.

II

Pápěrka v restauraci

Pápěrka obědval v restauraci, vtom k němu přistoupil vrchní, přísně na něho pohleděl a tichým, tajemným hlasem pravil: „To jídlo, co máte na talíři, není v jídelním lístku.“

Pápěrka se okamžitě omluvil.

No, víte,“ řekl, „v tom spěchu jsem totiž do jídelníčku ani nenahlédl. Poručil jsem si jen tak nazdařbůh kotletu, říkal jsem si, třeba ji budou mít, a když ne, donesou ji odvedle, ale byl bych si klidně dal něco jiného, pokud by se kotlety nepodávaly. Číšník se nijak zvlášť nedivil, odešel a za chvíli se vrátil s kotletou, takže...

Zaplatím samozřejmě příslušnou cenu. Nepopírám, je to pěkný kousek. Milerád za něj zaplatím, co stojí. Kdybych to byl věděl, objednal bych si beze všeho nějaké jiné maso nebo třeba jen vajíčko, stejně už mě hlad přešel, hned mi přinese účet.“

Ale vrchní se ani nehne. Pápěrkovi je to přílišně trapné. Po chvíli vzhledne... hu! Stojí nad ním sám šéf podniku.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

„Nebylo mi známo,“ řekl, „že kotletu nemáte na jídelním lístku. Nedíval jsem se do něj, jsem totiž trochu slabozraký, bohužel jsem si zapomněl doma cvikr, a pak, čtení mě vždycky strašlivě namáhá. Objednal jsem si to první, co mě napadlo, ne že by mi zrovna to nějak osobně chutnalo, jen jsem to tak nadhodil s tím, že z toho třeba vzejde nějaká jiná nabídka. Ale číšník byl zřejmě roztěkaný, už se dál nestaral, přinesl mi tohle, a já koneckonců, byl jsem taky roztěkaný, pustil jsem se do jídla, prostě... tak já bych to zapltil rovnou vám, když už jste tady.“

Ale šéf podniku se ani nehne. Pápěrkovi je to čím dál trapnější. A jak mu podává bankovku, najednou vidí rukáv uniformy; stál nad ním policista.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

To je tak, vlastně si přišel jen trochu oddechnout. A najednou mu třeskuje do uší: „A pánovi? Co to bude...?“ – „No... malé pivo.“ – „A dál?“ křikl zlostně číšník. A tak on, spíš aby už se ho zbavil, nic jiného v tom nebylo: „Tak třeba kotletu.“

Málem už na ni zapomněl, a vtom ležela před ním na talíři; a tak když už mu ji přinesli...

„Poslyšte, kdybyste se to pokusil nějak urovnat, moc byste mi tím pomohl. Tohle je pro vás.“

A strká mu stofrankovou bankovku. Když uslyšel, jak se kroky vzdalují, myslel si, že vyvázl. Ale teď už nad ním stojí policejní komisař.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

[...]

Michaux, Henri. *Jistý Plume*. Přel. Patrik Ouředník. Praha : Volvox Globator, 1995.

II

Plume v restauraci

Plume obědval v restauraci, když vtom k němu přistoupil vrchní, přísně si jej změřil a pravil tichým, tajemným hlasem: „To, co máte na talíři, není na jídelním lístku.“

Plume se okamžitě omluvil.

„Víte,“ řekl, „pospíchal jsem a na jídelní lístek jsem se vlastně nepodíval. Nazdařbůh jsem objednal kotletu, říkal jsem si, kotlety budou mít, a pokud ne, jistě najdou nějakou v sousedství. Ujistuji vás, že jsem byl ochoten objednat si něco jiného, pokud by se kotlet z jakéhokoli důvodu nedostávalo. Číšník přijal objednávku, aniž by projevil překvapení, a za chvíli mi kotletu přinesl... Přirozeně vám ji řádně zaplatím. Je to hezký kousek, naprosto s vámi souhlasím. Zaplatím, co si za ni řeknete. Kdybych věděl, jak se věci mají, objednal bych si samozřejmě něco jiného, jiné maso nebo i vajíčka, stejně už mě přešel hlad. Ostatně, zaplatím vám hned.“

Avšak vrchní stojí bez pohnutí. Plumovi je trapně. Po chvíli zvedne oči... ach! U stolu stojí ředitel podniku.

Plume se okamžitě omluvil.

„Nevěděl jsem,“ vysvětluje, „že kotlety nejsou na jídelním lístku. Nedíval jsem se, zrak se mi horší, a neměl jsem u sebe cvikr, a tak jako tak mě ze čtení bolívá hlava. Požádal jsem o první věc, která mě napadla, spíš abych vybídl číšníka k nějakému jinému návrhu než z nějaké osobní preference. Číšník byl zřejmě zaneprázdněn, nic neřekl, odešel a přinesl mi kotletu, a já se pustil víceméně roztržitě do jídla... Zaplatím přímo vám, když už jste tady.“

Avšak ředitel stojí bez pohnutí. Plumovi je čím dál trapněji. Ve chvíli, kdy podává řediteli bankovku, povšimne si rukávu uniformy. U stolu stojí policista.

Plume se okamžitě omluvil.

Vešel do restaurace, aby si trochu odpočinul. Najednou mu za zády někdo vykřikl: „A vy? Co si dáte? – „E... pivo.“ – „A k jídlu?“ vykřikl rozzlobeně číšník. A on, aby se ho zbavil: „Třeba kotletu...“

Už na to ani nemyslel, když mu přinesli na talíři kotletu, no a když už ji měl před sebou...

„Kdybyste byl tak laskav a tu trapnou záležitost mohl nějak vyřídit... Nate, to je pro vás.“

A podává mu stofrankovku. Načež uslyší vzdalující se kroky a domnívá se, že je volný. Ale ne – u stolu sedí policejní komisař.

Plume se okamžitě omluvil.

[...]